

ЗМІСТ

РОЖЕВІ ТВАРІЮКИ.....	3
САПАТО.....	15
ЧЕРЕПАШАЧА ДУХОВКА.....	19
МАНАУС.....	86
АЛЬБЕРТО.....	95
1010.....	102
АДМІНІСТРАТОР.....	124
ВОДОСПАДИ ІГ'УАСУ.....	133
РІО-ДЕ-ЖАНЕЙРО.....	145
ДАНІЄЛА.....	168
РІО-ДЕ-ЖАНЕЙРО, ГОТЕЛЬ «ATLANTICO BUSINESS CENTRO».....	175
САН-ПАУЛУ.....	217

РОЖЕВІ ТВАРІЮКИ

«Якби вона підпалила пінопласт, це б добряче допомогло, особливо тепер – коли вітер дме з корми. Пінопласту швидко не загасиш. Цей смердючий чорний дим нажене страху на всіх пасажирів, а в нього взагалі паніка почнеться, він і без диму важко дихає, мабуть, ковід підчепив. А як же мої легені? Чи зможуть вони після пневмонії протриматися хвилину без повітря? Лише вісім днів минуло. Шістдесят секунд під водою. Пором рухається зі швидкістю 20 вузлів на годину. За хвилину він віддаляться на 600 метрів, із такої відстані вони не поцілять. Головне, не зловити кулю в першу хвилину. Хто-хто, а цей стрілятиме! Після того, як побачив Джеккі, він тільки й думає, як би мене пристрелити. Кашель! На ранок його кашель посилюється. Кашляючи, він точно не влучить. Почне безперервно кашляти – треба проситися до вбиральні. Вихід лише один: стрибати. У Манаусі ще були надії на адвоката, а тут треба рятуватися самотужки. Попереду ще цілих чотири дні дороги. Його кашель посилюється, високий теж почав покашлювати, кривоногий поки що лише носом шморгає. Треба стрибати, коли охороняє цей. Я побіжу, він закричить, і високий з кривоногим миттю вискочить із каюти. А раптом хтось стрибне за мною? Ні, не стрибне! Сангіж показував фото чорного каймана, якого його батько вбив у цих краях. Якщо я знаю одну історію про чорного каймана, то вони знають двадцять. Минулого місяця у Сан-Паулу

ампутували кінцівки вісьмом рибалкам і трьом туристам, а тут піраній значно більше, ніж біля Сан-Паулу. Дельфіни вбивають у сотні разів більше людей, ніж акули. Але які саме дельфіни? Може, рожеві поводяться інакше? Заплющ очі, не псуй зір. Йому ж теж заважає світло. Це правило таке чи він темряви боїться? Як він виживає в цій задусі? Вона вб'є його швидше за кондиціонер. Хоч би на п'ять хвилин увімкнув. Якщо з верхньої палуби приберуть пінопласт, вона так нагріється, що доведеться увімкнути кондиціонер. Невже для конвоїрів не знайшлося двох кают на другій чи першій палубі? Як же добре пасажирам, які подорожують у гамаках. Сеча! Треба багато сечі! Немає сенсу стрибати, якщо немає сечі, через кілька днів розпочнеться гангрена. Як ударити крокодила під водою? Над водою це одне, а під водою сила удару зменшиться в рази. Йому й над водою важко шкоди завдати, хіба що ударом головою. Треба було щодня шию качати. Цікаво, хтось бив головою крокодила? Хтось хоч пробував? Який сенс бити його рукою чи ногою, він навіть не відчує такого удару. Метрів п'ятдесят чи більше? Яка різниця, у наручниках та кайданах це ціла вічність. Хвилину протриматись під водою. Не влучать у першу хвилину, не влучать узагалі, голвне, щоб піраньї одразу не напали, а то доведеться випірнути: ноги, руки – це одне, а обличчя... Дідько! Оце поворот: доведеться стрибати з лівого борту. Як же ти про це раніше не подумав? Це плюс п'ятдесят метрів, якщо не більше. Я не встигну дістатися правого борту від нашої каюти. Занадто далеко. Він або вистрелить, або вчепиться в мене своїми рученятами, маленькі, але й таких вистачить на кілька секунд – аж поки з'являться інші конвоїри. Стрибок із лівого борту все ускладнює – коли пором іде правим бортом до ближнього берега. От якби вона підпалила пінопласт. Цікаво, куди його везуть? Може, завтра його вивантажать? Як же їй сказати про підпал? Намалювати чи що? Але ж кон-

воір теж зрозуміє. Або не зрозуміє. Він, коли бачить Джекі, взагалі думати перестає. Намалюю дим та закашляю. А як намалювати вітер? Хтось малював вітер? Так, у дитячих книжках малювали, але вони там пояснювали, що це вітер, а як я поясню без Інтернету? Коли минулого разу ішли цим маршрутом, стільниковий зв'язок на поромі був лише один раз – біля Сантарема. Придумав: подму на неї. Вона розумна, вона з Колумбії. Колумбійці все без слів розуміють, розуміють тебе краще, ніж ти сам себе розумієш. Добре, що вибрав колумбійку. Нічого доброго, адже ти через неї тут. Не закохався б – не літав би в Колумбію по чиворські смарагди. Кажали розумні люди, що небезпечний цей бізнес, не тільки для гаманця небезпечний, а й для життя. А я не слухав. І правильно робив, що не слухав! Навіщо жити, як вони? Ніхто не хоче так жити, всі хочуть жити, як я жив до минулої п'ятниці. Краще б возив танзаніт. Не пізнав би латиноамериканок, думав би, що африканки найкращі. І квитки в Танзанію дешевші. Менше знаєш – краще спиш. Це точно, я взагалі спати не можу, а треба б. Повернуся в Летисію, відісплюся, а потім – у Венесуелу, тепер тисячі венесуельців до Колумбії тікають, тому перетнути кордон неважко, а у Венесуелі проблем не буде, звідти куди завгодно можна полетіти, поки там хаос. Цікаво, аборигени мені допомагатимуть? Головне, одразу сказати, що я не сполученець. Тут після Фордл্যানдії точно не люблять сполученців. – Лунає глухий стукіт у двері. – О, Джекі прийшла, тільки вона коліном у двері стукає».

Агент тюремної безпеки – стрункий метис у чорній формі, тричі кашлянувши й поправивши зачіску, повільно відчиняє двері. Надзвичайно красива і обличчям, і тілом мулатка дивиться поверх голови агента на неголеного, схудлого, закутого в наручники та кайдани арештанта, який лежить на верхньому ліжку, в руках латиноамериканки – дві чашки абрикосового кольору, великі соковиті вуста розпливають-

ся в усмішці, підморгнувши лівим оком, вона кокетливо кусає нижню губу бездоганно рівними білосніжними зубами. «Вона навмисно взуває босоніжки на високих підборах, щоб бути на півтори голови вищою за нього?» Сховані за шторками з густого чорного волосся пружні груди четвертого розміру на рівні очей конвоїра-бразильця. «Дивно, чому всі дивляться на груди? Навіщо дивитись на груди, якщо перед тобою великі соковиті вуста? Це ж як розмовляти з людиною, яка ніколи тобі не відповість».

– Ола, принцесо, – каже арештант, захоплено дивлячись на кохану.

– Hola, amado mio (*español* – Привіт, кохання моє). – Джекі змахує головою, і волосся водоспадом лягає на плечі та спину.

Охоронець, не відводячи погляду від напівоголених грудей красивезної колумбійки, робить крок убік, дозволяючи їй зайти до каюти.

– Obrigada (*português* – Дякую). – Джекі, не зводячи законаних очей з блілого арештанта, переступає поріг каюти.

Хтивий страж із насолодою вдихає аромат кави, він чекає, поки Джекі запропонує йому взяти одну з чашок, і Джекі простягає до нього ліву руку. Усміхнувшись, він заперечливо хитає головою й бере чашку, що в правій руці.

«Якщо Джекі передбачила його поведінку, це добре, якщо ні – теж непогано: хоч посплю».

– Obrigado! – киває охоронець, квапливо робить ковток кави, а потім кидає в чашку пігулку з написом «Dafalgan».

«Дарма ти, йолопе, температура вбиваєш, на неї молилися треба, вона розправиться з вірусом за кілька годин».

– De nada (*Нема за що*), – відповідає Джекі португальською, не дивлячись на агента тюремної безпеки.

Вручивши арештантові чашку з кавою, від якої відмовився охоронець, Джекі дістає із сумочки смартфон і ра-

дісно повідомляє, що є Інтернет. «Ти хочеш любити мене в цей час зараз?», – читає арештант з екрана смартфона переклад з іспанської.

– Si. – Ствердно кивнувши, арештант дує в чашку з кавою.

– Amado mio, – обласкавши поглядом арештанта, Джекі дістає з сумочки сто бразильських реалів і, щось сказавши португальською, простягає гроші агентові.

– Naó. – Метис заперечливо хитає головою.

Джекі, змінивши серйозний вираз обличчя на усміхнений, дістає ще 100 реалів. Агент тюремної безпеки невдоволено бере гроші, ховає їх у шкарпетку і, з усмішкою глянувши на арештанта, виходить із каюти.

«Перша красуня Калі платить за секс зі мною втричі більше, ніж коштує секс із молодого колумбійською повією. Я прожив це життя не дарма!»

– Amado mio. – Джекі допомагає арештантові злізти з другого ярусу ліжка, хоча він не потребує її допомоги, й жадібно цілує його вуста.

– Gracias mi flor colombiana (*español* – Дякую, моя колумбійська квітка).

– Te quiero muchísimo (*español* – Я люблю тебе дуже сильно). – Джекі квапливо знімає з себе весь одяг.

– Ти божественно прекрасна. – Він зачаровано дивиться на кохану, милуючись кожним сантиметром її прекрасного тіла.

Двері каюти відчиняються, зверхньо дивлячись на Джекі, охоронець стукає по своєму наручному годиннику і повідомляє, що залишилося п'ять хвилин. Повернувшись обличчям до дверей, красуня-колумбійка ступає три кроки вперед, кладе руки на груди нахабного бразильця і каже: «Diez» (*Десять*). Опустивши хтивий погляд трохи нижче талії Джекі, страж киває на знак згоди.

Щойно двері зачиняються, арештант піднімає руки вгору, і Джекі притискається до нього всім тілом.

– Можливо, це наш останній раз, моя колумбійська квітко. – Він повільно опускає руки, ланцюг наручників торкається попереку, сідниць, стегон, викликаючи в тілі красуні легке тремтіння. – Я в захваті від тебе. – Він кладе руки на розкішні сідниці коханої та з силою притискає її до себе.

Джекі, не розуміючи його слів, упевнено киває зі щасливою усмішкою на обличчі.

– Amado mio, – шепоче вона, заплющивши очі, а потім показує жестами, що хоче мати великий живіт.

Трохи завагавшись, арештант нерішуче киває на знак згоди.

– Gracias!!! – Джекі стрибає від радості, а потім покриває його втомлене обличчя безліччю поцілунків.

Жадібно цілуючись, вони лягають на спальне місце агента тюремної безпеки й люблять одне одного пристрасно, шумно, іноді боляче: вона встромляє нігті в його шию, плечі, груди, спину, сідниці.

Коли агент тюремної безпеки через десять хвилин знову відчиняє двері, вони мовчки лежать на його ліжку, пестячи одне одного поглядами. З цікавістю глянувши на натягнутий упоперек спини Джекі ланцюг, поліціант сердито показує на верхній ярус ліжка і голосно обурюється португальською. «*Радій, чоусе, ти всю ніч будеш нюхати подушку, що пахне нею*». Охоронець сідає на стілець і демонстративно стукає по склу годинника.

– Cinco minutos (*П'ять хвилин*), – просить Джекі.

Криво посміхнувшись, поліціант киває на знак згоди, і Джекі квапливо відкриває онлайн-перекладач.

«Я хочу звільнити тебе від утечі в ланцюгах, – текстований переклад з іспанської. – Поліціант зніме наручники якщо я буду з ним у каюті десять хвилин ти можеш без-

печно пливти до берега я перемотала скотчем пінопласт і палиці ти стрибнеш у річку ляжеш на пінопласт безпечний в Амазонці вода їжа гроші телефон поряд із пінопластом може стрибнути моя сестра вона хороша в Бразилії я не хочу щоб ти йшов у Джунглі з сестрою ви робитимете секс ти не винен ти захочеш секс як хочеш їсти і пити».

– Но. – Він заперечливо хитає головою.

«Це не згадується це робота допомогти тобі це одиничний випадок він гроші не хоче сексу не буде я повільно роздягатися ти стрибнеш я скажу що не можу робити секс адже я унікально люблю тебе. І справді те що я зараз кажу це унікально і правдиво для мене».

Арештант знову заперечливо хитає головою, потім пише у перекладачі: «Стій біля лівого борту, я стрибну, ти кинеш пінопласт. Із пінопластом я захищений від піраній».

Джекі стривожено вказує на кайданки.

«Я зможу. Це легше, ніж думати про тебе та поліціян-та. Поки ти належиш тільки мені, я переможець. Якщо він тебе торкнеться, я програв».

«Небезпечно стрибати в Амазонку з дружинами ти не зможеш лягти на пінопласт, як ти пливеш до берега з дружинами на руках і ногах?»

«Я зможу!» (*«А правда ж. – Він усміхається. – Дружини – це кайданки»*).

Охоронець, сердито кинувши на адресу Джекі кілька слів, починає кашляти. Джекі, застебнувши штани та сорочку арештанта, квапливо одягається.

«Любов моя я буду чекати тебе на верхній палубі біля лівого борту, – читає він з екрана, – ти вийдеш за мене заміж?»

Арештант сміється і киває на знак згоди.

Джекі цілує руку коханого і, опустивши заплакані очі, виходить із каюти.

Кашель охоронця посилюється, на губах з'являється кров. «Сеча!» Випивши близько пів літра води, арештант заплющує очі. «Я зроблю це». Охоронець перестає кашляти. З підозрою глянувши на арештанта, він обома руками тре очі.

– *Put a do caralho (português – Клята повія)*, – мляво цідить крізь зуби охоронець.

Арештант розплющує одне око. «Заснув чи що?» Двері каюти, заскрипівши іржавими завісами, відчиняються на третину, високий агент тюремної безпеки підозріливо дивиться спочатку на арештанта, який прикидається, буцімто спить, потім міряє поглядом колегу, який вдає, що бадьорий. Не промовивши жодного слова, він зачиняє двері. Арештант дослухається. «Пішов у туалет. Чого йому не спиться? Хто ходить у туалет у таку спеку та ще й вночі?» Він знову розплющує одне око. Агент, який його охороняє, спить. «Прокинеться чи ні? Яюсь дуже просто все... Так не буває. Вони надто погано про мене думають! Невже ніхто не тікав на Амазонці? Чи це якась підстава? Невже конвоїр ризикуватиме роботою за якихось 200 реалів? Але хто ж мене хоче підставити? Кому це треба? Той, хто зацікавлений у моїх смарагдах, ніколи не ризикуватиме моєю головою! А стрибати в Амазонку – це надто великий ризик. Заспокойся, ніхто тебе не збирається підставляти. Тоді з якого дива конвоїр залишив Джекі зі мною? Все дуже непросте, так не буває...» Смикнувшись уві сні, охоронець падає зі стільця, широко розплющує очі і, щось голосно вигукнувши, провалюється в глибокий сон. «Ого! Мені б так поспати бодай одну ніч». Арештант, прислухаючись до звуків, що долинають із-за дверей, повільно спускається вниз, ланцюг кайданів ударяється об металеву палубу й арештант завмирає. «Якщо вони почули, мені гаплик». Вичекавши хвилину, він стає навколішки й викладає на підлогу вміст кишень свого охоронця: презервативи, жуваль-

на гумка, запальничка, гаманець. У гаманці посвідчення, кілька візиток, хрестик на ланцюжку та двісті двадцять чотири реалі. «А де ж ключі? Може, у шкарпетках? А може, у високого?» Арештант стягує з охоронця взуття, в обох шкарпетках він знаходить гроші, у правій – двісті реалів, у лівій – три тисячі. «Звідки в нього три тисячі реалів? Чому вони у шкарпетці? Хто йому дав стільки грошей? І за що? Але де ключі? Хрестик! Чому хрестик у гаманці, а не на грудях?» Арештант зазирає за пазуху охоронця і радісно усміхається: на шії – шнурок із ключами. «Оце вже інша річ, без наручників і бронжилет надягну. – Звільнившись від наручників і кайданів, він тягне руку до пістолета. – Ні, не треба, тільки бронжилет. А як захистити найголовніше? – Він дістає з рюкзака поліціанта шорти, складає їх у кілька разів і засовує собі в труси. – Тепер порядок».

Теплий осінній вітер, як і раніше, дме з корми. На верхній палубі біля правого борту дві вкрай схвильовані колумбійки: одна обіймає арештанта, друга – двометровий пліт із чотирьох рейок та шести листів пінопласту. Підвівши очі до зоряного неба, арештант дивиться на літак, що летить на схід. «Щастить комусь: додому повертається».

– Amado mío (*español* – *Коханий мій*). – Джекі з напружено-тривожним обличчям смикає бронжилет. «Чим їй не подобається мій броник?» – Siempre estaras en mí (*Ти завжди будеш у мені*). – Вона цілує долоню його правиці й притискає ту до грудей. «Навіщо казати те, чого я не розумію?»

– Eress el major (*español* – *Ти найкраща*). – Арештант, із силою притиснувши Джекі до себе, дивиться на воду. «Це просто подарунок долі, що пором іде так близько до берега. Але високувато тут. Розумніше стрибати з першої палуби. А якщо мене вже шукають? – Він насторожено дивиться у бік трапа. – А може, лишитися на поромі? Нехай думають, що я стрибнув. Сховаюсь серед пінопласту і спо-

кійно зійду в Сантаремі. – Він спрямовує погляд на сотні листів пінопласту, які завантажили на пором у Манаусі. – *А якщо вони вирішать обшукати пором? Якщо не повірять, що я настільки дурний, щоб стрибнути в Амазонку? А вони точно не повірять».*

– *Adios, amado (Прощавай, коханий). Un beso super grande para ti (Супервеликий поцілунок для тебе).* – Джеккі пристрасно цілує арештанта у вуста.

– *Adios, amante palido (Прощавай, блідий коханцю).* – Сестра Джеккі починає плакати.

– *Adios, Karol.*

«Що вона сказала? Що таке “палідо”?»

– *Perdonanos por favor si tienes tiempo (Прости нас, будь ласка, якщо в тебе буде час).*

«Вона говорить зі мною так, як розмовляють із людиною при смерті».

– *Perdon (Пробач).* – Карол випускає з рук пліт і обіймає арештанта, сильний порив вітру кидає плавзасіб на кілька метрів уперед, а потім піднімає в повітря й відносить у бік берега.

– *Oh Dios (О Боже)!* – Карол, схвильовано дивлячись на сестру, починає голосно плакати. – *Perdoname (Пробач мені).* – Вона щосили притискає до себе арештанта – ніби намагається його утримати.

Суворо дивлячись на сестру, Джеккі заперечливо хитає головою, арештант цих виразних жестів своєї коханої не помічає, їх бачить лише Карол.

– *Todo es bueno (Усе добре).* – Проводжаючи поглядом пліт, який летить до берега, він звільняється від обіймів Карол, цілує у вуста Джеккі, перелазить через поруччя і, щосили відштовхнувшись від борту, стрибає в річку.

«Пішов!» Випірнувши з води через тридцять секунд, він із жахом дивиться на колоду при березі, в якій охопле-